



VÅRDTRÄDET

EN TIDNING FRÅN KAMRATFÖRBUNDET S:T SIGFRIDS FOLKHÖGSKOLA

nr 1/2013

Elin Wägnerpris till Margot Wallström

ÅTERVÄNDARDAG 2013

lördagen den 20 april i samband med folkhögskolans dag

Med årets Väckarklocka, för arbete i Elin Wägners anda, uppmärksammade Elin Wägner sällskapet i år Margot Wallströms arbete mot sexuellt våld i krig och konflikter.

– Sexuellt våld är inte sexuellt, det är inte kulturellt, det är kriminellt, säger hon.

Priset delades ut i samband med Elin Wägnerdagarna som i år hade temat Försoning efter fred.

Inför en välfylld gymnastiksal delade Elin Wägner-sällskapetets ordförande Ann-Margreth Willebrand ut Väckarklockan till Margot Wallström. Att valet var populärt framgick av de varma applåder som mötte pristagaren.

– Elin Wägner är fortfarande en inspirerande person och det är hedrande att vara en i raden av pristagare, säger Margot Wallström som i samband med prisutdelningen höll en föreläsning om sitt arbete som FN:s första särskilda representant i uppdrag att arbeta mot sexuellt våld i krig och konflikter.

– Sexuellt våld används för att det är billigt, tyst och effektivt. Det har omgetts av en historisk tystnad och det finns tre missuppfattningar om sexuellt våld i krig och konflikter, säger hon. Den första missuppfattningen menar hon är att våldet är oundvikligt. Den andra missuppfattningen är att det är onämnbart, en inställning som ofta leder till att offret blir betraktat som den skyldige och gör det svårare att få upprättelse. Slutligen, säger hon, måste vi sluta betrakta sexuellt våld som ett mindre allvarligt brott.

– Numera är sexuellt våld i krig och konflikter ett krigsbrott och ett brott mot mänskligheten. Nu måste vi få slut på straffriheten. För övervarna amnesti innebär det att lagen inte är till för offren. Övergreppen skadar själva nerven i samhället och det som gör oss till människor, säger Margot Wallström.

Margot Wallström ser ett värde i att det finns en speciell representant som inom FN arbetar mot sexuellt våld.

– Det gör att frågan fångar mediernas uppmärksamhet men det är ingenting man blir populär av, säger hon.

Tidigare i år avslutade Margot Wallström sitt arbete i FN. Hon är



S:T SIGFRIDS
FOLKHÖGSKOLA

Senaste nytt om kamratförbundet
på vår hemsida:
www.sigfrid.se/kamratforbundet

långt ifrån nöjd med den situation som råder men anser att arbetet i alla fall påbörjats.

– Vi har startat jobbet och tycker att vi fått det på rätt spår. Det gäller att våga vara besvärlig, säger hon.

Varje pristagare av Väckarklockan har rätt att lämna den vidare till någon de tycker behöver väckas.

– Väckarklockan skulle jag vilja få att ringa i EU-sammanhang där vi behöver ta fram krav på konfliktfria mineraler. Det är dags att vi börjar fundera på var mineralerna kommer som finns i våra datorer och smarta telefoner, säger Margot Wallström.

– Avslutningarna är ju inga gudstjänster. Man kan inte tvinga in någon i ett kyrkorum men tror man att man förtrycker muslimer genom att de går in i ett heligt rum är det något man inte förstått.

Text och bild: Tore Sjökvist

JULFEST

på Kronoberg

Den 20:e december hölls det sedvanliga julfirandet på Sankt Sigfrids folkhögskola. Ett julfirande som bjöd på ett digert program anpassat för både små och stora. Startskottet gick efter tolvslaget på förmiddagen med en julmessa, som bland annat innehöll mycket uppskattade musikaliska insatser från elever på skolan. Därefter följde det emotsedda och välförsedda julbordet, där även tillfället togs att dela ut Sankt Sigfridsnålen till de kursdeltagare som inte skulle återvända efter juluppehållet. Ända fram till klockan fyra gavs man chansen att smälta maten innan det stundades danslekar i den högtidsdekorerade idrottshallen. Julgranen, som stod tjugigt monterad i ett bildäck, cirkulerades på traditionellt vis och såväl knattar som mer belevade, elever som utomstående, rörde sig tillsammans i ringdanser och pardanser, ackompanjerade av en gladlynt dragospelsherre. Med lite bättre samvete efter julbordets kaloriintag pustade de vuxna ut medan barnen fick ett tidigt besök av självaste jul-tomten som bjöd på smått och gott. Efter att tomtefar sagt på återseende var det dags för skolans teatergrupp att göra en sista föreställning av Pettson och Findus-berättelsen Tup-pens minut. Den mottogs med nyfikenhet och skratt av alla ålderskategorier. De som vågade sig fram till scenen efter föreställningen fick sedan en chans att prata med bland andra Findus, som var en favorit hos många barn.

Klockan hade slagit sex och det bjöds nu på julgodis i matsalen. Hemmagjord marsipanskapelser och knäck, kakor, skumtomtar, choklad och alltför många andra godsaker bidrog till ytterligare mättnad och trevlig julstämning. Sedan följde en julbön i kapellet, spetsad med musikinslag, med en mysig avslutning utomhus med facklor och eldar, och ett litet skådespel som gav publiken möjlighet att leva sig in i hur det kunde sett ut när Josef och Maria höll sitt barn i famnen ovanför den halmfyllda krubban.

De allra tappreste juldyrkarna stannade efter detta kvar för ytterligare en omgång juldans i matsalen, denna gång i ett litet mer avancerat utförande. Sent på kvällen avrundades så hela denna julspäckade dag med att allas vår tomtehus-mor Mia läste en julsaga framför den öppna spisens stämningfulla knastrande. Trötta barn och vuxna drog sig hemåt genom snön. Vissa stannade uppe ännu längre för att spendera skolterminens sista timmar tillsammans medan andra slocknade som juleljus under sina täcken.

Text: Erik Sherman, elev på musiklinjen.



SKRIVARVERKSTA'N PÅ KRONOBERG

Skrivarverksta'n är ett av skolans tillval. En gång i veckan samlas deltagarna för att presentera de texter de skrivit på veckans tema. Här blandas åldrar och temperament, stilar och uttrycksätt, men alla har roligt och inspirerar varandra till ständigt nya höjdpunkter i fritt skrivande!

Tema: Borta

Förväntan, frihet, nervositet, spänning, allt på samma gång.

Målet är nu ett steg närmare.

Vad kommer jag att möta?

Jag tar ett väntans glas vin. Jag har lust att säga skål, men har ingen att skåla med.

Kollar Facebook, gör en check in. Det är alltid någon som vill veta var man är.

Tittar på klockan, kanske klokt att göra ett toabesök.

Kollar mina medsystrar på toan, alla har samma rörelsemönster. Jag gör som dom andra, på med lite läppstift och en hand för att forma till frisyren. Lättad lämnar jag det ogästvänliga rummet.

Jag går sakta, men får hela tiden väja för mötande människor som rusar fram. Bakom mig vill andra gå förbi. Jag är i otakt med omgivningens rörelser.

Jag kollar butikerna och tänker hur många dåliga samveten som har tystats med ett inköp.

Nu är jag nästan framme. Sträcker fram mitt boardingcard till kvinnan i uniform. Hon tittar på mig med ett professionellt leende. Jag tänker hur hittar man tillbaka till sig själv när man har upprepat detta leende tillräckligt många gånger?

Sjunker ner i den anvisade stolen och upptäcker att det är wi-fi ombord. Helt underbart!

Då kan jag och min smartphone umgås.

Bredvid mig sitter en äldre man, jag noterar att han har något spännande över sig. Han börjar trevande inleda ett samtal, han är så närvarande att han får min fulla uppmärksamhet. Jag får veta om hans uppväxt tillsammans med 11 syskon på en ö utanför Norges kust. Han äter inte längre fisk. Han har flugit in förnödenheter i Afrika mitt i brinnande krig. Han har utsatt sig för stora risker för att rädda andra människor. Han har fallit från en hög höjd och kan nu inte gå utan käpp. Jag lyssnar och tänker att vi har så olika öden. Formar vi det själva eller är det konsekvenser från tidigare liv? Kanske är det karma att några av oss gör lite mer...

Vi landar och jag går nerför trappan och möts av varma vindar. Jag tar ett djupt andetag och tar ett steg ut i den okända.

Kerstin Isling, Hela människan

- - -

Axel, älskade Axel, vart har du tagit vägen? Du kan ju inte bara ha gått upp i rök! Ångesten kändes som en stor, hårig hand, som kramade mitt hjärta, ja, hela mig, där jag stod och tittade mig omkring på rastplatsen.

Lena, en av mina barndomsvänner, och jag har de senaste fyra, fem åren tagit med oss var sitt barnbarn och åkt till platser som Skånes djurpark, Astrid Lindgrens värld i Vimmerby och Mumindalen i Finland. För två år sedan var det de äldsta barnbarnens tur, Axel och Astrid, och vi hade planerat att åka till Legoland i Danmark. Men i sista stund backade Astrid ur, då hon fick veta att hon utan föräldrar skulle bo på hotell med farmor. Men lillebror Olle ställde glatt upp i stället.

I arla morgonstund, jag tror det var redan klocka sex en julimorgon, gick vi i Kristianstad på bussen, som skulle föra oss till vårt drömmål.

Då vi hade passerat Själland och kommit in i Jylland var det dags att rasta för andra gången. Chauffören behövde säkert pausa och det var ju skönt för oss andra också att sträcka på benen. Denna gång var det ett riktigt stort raststopp, en benstation knuten till ett café med servicebutik och vid sidan om denna en gigantisk matvaruaffär.

Axel kunde inte riktigt bestämma sig för vilken glass han ville ha, så jag bad honom att han själv skulle gå till frysarna för att försöka ta detta stora beslut och jag tog plats i den långa kön med min vattenflaska. När jag efter några minuter närmade mig kassan, såg jag mig omkring och kallade på Axel, men han var som borta med vinden. Jag ställde tillbaka vattenflaskan och vandrade runt i den stora servicebutiken, som var fylld med människor. Till slut gick jag också in i matvaruaffären, som jag uppfattade som oändligt stor, men ingen Axel. Jag ropade hans namn, till slut helt desperat, men fick inget som helst gensvar. Jag stötte på Lena och Olle, som erbjöd sig att gå tillbaka till bussen, för att se om han fanns där. De återvände efter några minuter, men hade inte sett en skymt av Axel.

Vad skulle jag ta mig till? Bussen skulle gå om några minuter och alla resenärerna var naturligtvis angelägna om att komma fram i tid. Jag känner fortfarande rysningar i kroppen,

då jag tänker på denna mardrömsliknande situation. Vad kunde ha hänt honom? Plötsligt kändes det otryggare att vara utomlands, även om det bara var i Danmark. Fantasin började skena iväg och tidningsrubriker om barnaröv och pedofiler flimrade förbi mina ögon. Det är förvånansvärt så många tankar som virvlar runt i ens hjärna på några minuter. Hur skulle jag kunna komma hem till min dotter, Axels mamma, och hennes familj och stå till svars för vad som hade hänt? Varför lät jag honom komma utom synhåll, varför hade jag släppt hans lilla hand? Axel, som då var sju år gammal och en ganska kavat gosse, måste jag ha bedömt som fullt kapabel att klara av att komma tillbaka till mig med sin glass. Till slut bestämde jag mig för att gå tillbaka till bussen. Den tjugominuters långa rasten var snart slut och jag var tvungen att erkänna för mig själv att Axel inte var någonstans att finna. Det fanns kanske ett tiotal bussar på rastplatsen, men jag såg snabbt "vår" buss och medresenärerna, som stod utanför. Men ingen liten, ljuslockig, sjuårig pojke! Raskt klev jag in i bussen för att förklara min fruktansvärda belägenhet för chauffören, då en sten föll från mitt bröst. För vem var det som satt inne i bussen, småsnyftande, om inte mitt äldsta barnbarn. Han förklarade mellan gråtattackerna att han hade blivit helt förtvivlad, eftersom jag inte fanns någonstans i affären". Då hade han gått tillbaka till bussen, där chauffören hade försäkrat honom att mormor säkert skulle komma tillrätta. Lena och Olle hade aldrig funderat på att gå in i bussen, utan letade bara efter Axel utanför, bland de andra resenärerna. Väl inne på Legoland stack Axel sin lilla hand i min och sa: - Mormor, nu får vi inte komma bort från varandra fler gånger. Vi roade oss sedan kungligt i nästan två dagar alla fyra. Jag vågade först inte berätta för Jenny, min dotter, om vad som hade hänt, men det gjorde Axel och det blev ingen "big deal" av vår skräckupplevelse.

Ann-Christin Gunnarsson, Hela människan

Nostalgi

"Det spelades bättre fotboll på Gunnar Nordahls tid
Det spelades bättre boll på planen hemmavid"
Orden klingar försmädligt i mina öron och påminner om min uppväxt på den lilla bruksorten.
Varje dag, ja nästan varje dag var det hem efter den näraliggande folkskolan, lämna in skolväskan för att snabbt förflytta sig till fotbollsplan med kompisar tills MOR kom och hämtade för mat, läxor och läggning för natten.
Alternativet till bollspel var Monopol, detta tidlösa spel som fångslat ung som gammal -
Problemet med detta spel var avståndet från hemmet till spelägaren och därför innebar det ett större, eget ansvars-tagande, att vara hemma senast vid viss tid för de obligatoriska uppgifterna. Jag är inte säker, men troligen uppfylldes förtroendet - jag minns tämligen tydligt de många monopol-

timmarna.

Sedermera blev det högre skolgång och moppe till skola en knapp mil hemifrån. Rutin efter skolgång var densamma – bollen var utbytt mot löparkläder. Grannens hund, en förvuxen pudel, stod troget och väntade förtroligt inför varje träningsrunda. Hur kunde hon lura ut att jag skulle ut just den kvällen. Nåväl - det hade troligen med hennes luktsinne att göra. Träningskompisar var vi i vart fall under hela mitt hemmaboende.

Senare blev det studier och längre avstånd till tryggheten. Bortaboende som inkvarterad hos en äldre tant i Örlogsstad och hemforslad med allmänt kommunikationsmedel varje helg. MOR fick återigen sysslor, nu med tvätt från studieliv och träning. Helgerna var det tidig uppgång för tävling. Måndag åter till studiernas hägring. Vart tog den stora tryggheten vägen?

Börje Pihlqvist, Hela människan

Tema: jord

Det ska bli en djungel

Om man redan blivit smutsig finns det ingen anledning till att försöka hålla händerna rena längre. Den befriande tanken tillåter fingrar, händer ja till och med armar att borra ned sig i den fuktiga, mörka jorden. Härligt!

Tre lerkrukor fylls till bredden med luftig mylla. Fröpåsarna ligger bredvid och nu öppnas de en i sänder. I kruka nummer ett ska "Spanska flaggan" växa. I den andra sås frön från "Blomman-för-dagen" och i den tredje placeras de absolut minsta kornen - små, blivande "Törnrosas kjortel".

Det ska bli en djungel.

När händerna tvättas färgas vattnet i handfatet brunt. Sedan är det frönas tur att bli översköjda med vatten. Därefter väntan, hopp om solsken och mer vattning. Och så en dag, helt plötsligt, plirar små gröna prickar upp ur jorden. Nyvakna men pigga. Sedan tar de sig långsamt, kämpande uppåt.

Efter några veckor måste de planteras om så att alla små plantor får sina egna krukor. Alla utom "Törnrosas kjortel" det vill säga, för i den krukans har bara en endaste ynklig stjälk vågat sig upp i ljuset. Hon får vara kvar i samma kruka. Tillsammans med de andra plantorna på fönsterbrädet börjar hon sedan sin klättring uppåt.

För varje dag skiner solen lite längre och så äntligen blir det sommar. Hela fönstret är nu fyllt av gröna blad och slingrande stjälkar. Det blev en djungel.

Varmare väder gör att växterna vill ut. "Spanska flaggan" flyttar till trappan och pryder räcket med sina granna, plymformade blommor i rött, orange och gult. "Blomman-fördagen", klädd i mängder av blå-lila klockor som snurrar ihop sig om natten, får sin plats i en stor kruka mitt i trädgården. Men på stjälken med hjärtformade blad syns inte ett spår av några blommor.

Dagarna kommer och går. Brunbrända händer plockar av blad som vissnat, rensar ogräs och vattnar. Tillslut lönar sig slitet, för mitt i sommaren sticker Törnrosa ut sina kjortlar och med sina purpurfärgade blomblad i dubbla lager gör hon verkligen skäl för sitt namn.

Sedan blommar hon hela sommaren ut, vackrast i hela trädgården.

Elise Jonsson, Konst

Utan titel

Rösterna kom från männen i soffan, den söta doften från fimporna i dess händer. I ett rum med endast en utsliten soffa och ett vitrinskåp med främmande spritsorter, kämpade jag för att inte röra mig och väcka deras uppmärksamhet. En hårslinga trillade framför mina ögon. I ren reflex ryckte armen till för att föra den bakom örat igen. Jag borde vetat bättre. Ljudet från kedjorna som höll fast mina händer i sängkarmen fick männen att tystna och än en gång rikta allt fokus mot mig. Jag förbannade mig själv men visste att jag inte hade tid att tänka. Jag måste komma härifrån. Fort. Jag pressade ihop mina ögon och tvingade mig själv att lämna min kropp. Lämna min kropp till männen. I mina tankar var jag redan iväg. På en vacker plats där de inte kunde komma åt mig. Jag vandrade på havets botten.

Det brusade högt, nästan öronbedövande. Min längtan att få kasta mig ut drog mig närmare och närmare. I århundraden hade människor kastat sig i. För nöjes skull men också för nyfikenhetens och maktens. Den starka lusten var omöjlig att stoppa men var det egentligen någon som frågat om lov? När man redan smutsat ner händerna en gång varför inte stoppa dem i jorden en gång till? Med kraft mötte han vattnet, hennes ögon...

Desirée Persson, Musik

Jorden

Jag vandrar på den mänskliga förstörelsens väg.
Ett dödligt virus ödelägger detta land,
samma land som gav oss sin ömhet,

samma som var vår tillflykt.
där vi kunde växa. Och nu?

I gengäld har vi betalat med cancer, en dödlig pest på jorden.

Jag kan inte längre andas luften som gav mig liv.
Jag känner inte regnet som förnyade min hud.

Nu känner jag bara det rostframkallande regn
som skapats av den mänskliga rasen.

Nu är jorden döende, mänsklighetens vagga, som gav oss livet.

Vi är planetens cancer, vi dödar den plats
där vi föddes, den enda plats där vi kan leva.

Nu dör jorden i händerna på sina älskade
och otacksamma barn,
utan kärlek, utan ömhet, utan respekt...

Endast ett fåtal rebeller som kämpar ett hopplöst krig.

Marta Bustos, Allmän natur

Tema: på väg

Svamputflykt utan svamp

Där borta börjar hösten, solen bryter fram ett ögonblick och man går mot en triumfbåge av guld och rostbrunt. Man stannar först och tar en bild med den lilla kameran. Sedan stilla vidare över den alltjämt mycket gröna vägen. Varför en så grön och jämn väg här? En frisk grön nyans som rullats ut genom ett risigt, blött och snärjigt minne av stormen.

Ljud uppifrån, stora fåglar kommer in lågt och nära. Över trädtopparna men lågt, en böljande linje som stiliserat norrsken, hårda läten. Huvudriktningen är söder men fåglarna verkar tveksamma, några rycker iväg, några kommer lite efter och sugts vidare av ropen. Tranor! 50 till 100 fåglar, strax långt borta.

På marken hundra meter vidare, en lätt vinkling, in i ett nytt rum. Från sidan ansluter en bäck, nästan en liten å som rinner bakåt mot badsjön. Skogen blir en glesare ridå med ljusa byggnader och stora tak bortom, en hundgård med djur för jakt, grova skall mellan husen.

Vägen för fram till en korsning - åt höger en elegant stenbro med två valv över ån mot gården. Åt vänster höjer sig odlingsmarken krönt av ris och skräpskog för flisning. Rakt fram övergår den behagliga gröna mattan i obestämda traktormönstrade spår, sliriga, vattenfyllda över stubbåkern, en markväg mot skogsbrynet.

Här anas en korsväg - en äldre tillfart till gården med stenbron över ån, en väg mot odling och skog. Den behagliga vägen vi kommit på är på något sätt främmande här med sitt oslitna gröna. Mot vattnet en bred stenmur som bara anas från vår nivå. År och år av möda och slit för denna odlingsyta och i själva hörnstenen en rostbrun järntapp nedslagen. Den har rostat med behag, lite krökt, nu obegriplig utan funktion.

Vidare lite tvekande över den öppna ytan, bland hala grästuvor, anade stensträngar, igenvuxna dräneringsdiken. Förhoppning om sena champinjoner, gult kantarellmyller under det långa gräset - åtminstone något! Men bara en ensam sträng rostig taggtråd och en murken björksopp, sedan skogsbrynet med svåra granar och en driva glömda björkstammar, otäcka plåtrevor från en riven gavel.

Duggregnet blir regn, vi går tillbaka en annan linje över samma mark. Ingen svamp, ingenting. Färgerna kryper undan för idag, regnet ökar.

Går förbi bron igen, stenen med järntappen åter där - och förstår plötsligt. Den rostiga järnbiten är naturligtvis världens centrum just här, en ände av jordaxeln, själva grundbulten som allt rör sig kring. Här finns en mycket bofast person som underhåller den gröna vägen, klipper med åkgräsklippare, planar ut, håller öppet. Man måste ibland göra en resultatlös svamputflykt för att förstå sådana samband.

Vi hade rört oss två till tre kilometer i landskapet. Tranorna hade kommit längre men kanske slagit ner för mörker och regn. De skulle till Spanien eller Egypten, vanliga resmål för tranor och turister. Flyger de väster eller öster om Alperna? Kanske genom ett bergspass, kanske genom Rhone-dalen?

Anders Isaksson, Hela människan

- - -

(Följande bidrag är ett avsnitt i en följetong. Huvudpersonen Gray, forskare och exmilitär, har fått i uppdrag att förbereda mottagandet av en delegation utomjordingar, som aviserat sin ankomst till vår planet.)

På väg

"Skynda dig!"

"Du vet, trafikregler finns av en anledning. Om jag gasar mer, och gör en felbedömning, så kan vi dricka te hos sankte Per innan vi ser skymten av vår svävande servis."

"Det är värt risken! Trampa ned den i golvet!"

"Som du vill."

Den redan ansenliga farten ökade ytterligare. Men skulle det vara nog?

Gray torkade en halv insjö svett ur pannan, och tvingade sina fötter att sluta med sitt nervösa trampande.

Lugn. Slappna av. Inget blev bättre av att han stressade upp sig. Han hade gjort allt han för tillfället kunde.

Med ett djupt andetag, som slutade i en suck, släppte han greppet om stressen.

Sedan vände han blicken mot den vindruteinramade tavla som det Kanadensiska berglandskapet utgjorde. Berg, snö, granskog. Många hundra mil från uråldriga tempel och pyramider. Inte riktigt den typ av miljö man föreställde sig, som platsen för de forna härskarnas återkomst.

Men ett faktum var ett faktum.

"Hur kom ditt folk på var de tänker landa? Finns det någon gammal mångtusenårig rastplats där, eller något? De små grå måste väll också kissa." Sarah Carré, kanadensisk statsanställd ufolog och hans guide, tog inte blicken från den urberget utsprängda vägen.

"Nej," svarade han allvarligt. I vanliga fall hade han uppskattat hennes kvicka kommentarer och avslappnade sätt, men nu var inte läge för sådant. "Jag vet inte riktigt själv hur de gör, bara att det är någon slags mental förmåga som de fått öva fram. Exakt hur det går till är topphemligt."

"Ja, det var ju informativt. Och du litar på den typen av information?"

"Du skulle bli förvånad om du visste hur ofta, och hur väl, psykikernas förutsägningar stämmer. Jag var också skeptisk mot dem i början, men genom åren har de visat sig ovärderliga."

"Men de har fel ibland?"

"Ja. Till exempel är det fullt möjligt att vi kommer ett dygn för sent, eller att landningsplatsen ligger någon kilometer bort."

"Underbart."

De var tysta en lång stund, tills Sarah bröt tystnaden.

"Varför räknar du förresten i kilometer? Är inte du från Staterna?"

"Bara något jag tog till mig under min studietid i Europa. Metersystemet känns mer logiskt. Det är inte mer än så."

"Jaså? Jag trodde alla jänkare..." Hon avbröts av Iron Maiden, eller närmare bestämt Run to the hills.

Sarah sänkte farten, fick upp mobilen och tryckte in örsnäckan.

"Japp? ... Nej, jag kan inte prata just nu, gumman. Mamma jobbar. ... Javisst, jag förstår det. ... Va?! Är barnvakten grön?! ... Fingerfärg när hon sov? Lilla buse! ... Javisst, jag kommer hem till lördag, din lilla gullunge. ... Hej då. ... Ja, hej då igen. ... Hej då, hej då, hej då." Hon slog av telefonen och ökade farten igen.

Han hade bara hört ena halvan av samtalet, men det hade lämnat Gray med en känsla av väldig olust. Det kärleksfulla meningsutbytet mellan mor och liten dotter...

'Kommer hem på lördag.' Vem visste vad som skulle ske fram till lördag?

"White man came across the sea. He brought us pain and

misery... ”

Med en suck lät Sarah gaspedalen höja sig en andra gång.

”...in the barren wastes. Hunting and killing their game. Raping the women and wasting the men. The only...”

“Ja? ... Jaja, vi är på väg.”

”Detta är oacceptabelt!!” välkomnade femstjärnige general James Adams dem, dagen till ära iklädd en ganska distinkt rosaröd ansiktsfärg.

Gray betraktade det presenterat oacceptabla. Det såg ut som en grupp människor.

”Vad är oacceptabelt, general? Kanadensare?”

”Att de är här är illa nog, men ser du inte att det är värre än så!!”

Nu såg han. Det var inte bara kanadensare. De små flaggorna på ärmarna visade en global mångfald.

Gray log ett leende hämtat från djupet av sitt hjärta.

”Detta kanske kommer som en chock, sir, men världen är indelad i mer än bara USA och Resten. Det som kommer ske här lär påverka hela planeten. Jag tycker det är klokt av vår grannation att bjuda in dem. Dessutom...” Hans leende bredde ut sig ytterligare. ”...är vi inte på hemmaplan nu. Vi måste visa oss goda gäster och värdiga representanter för vårt fosterland. Litet ödmjukhet, om jag får be.”

Sarah gapskrattade.

General Adams gjorde det inte. Han såg ut som om han ville mosa Gray, med sitt ansenliga käkparti.

Ödet tyckte dock annorlunda.

”Oy!” En tydligt asiatisk man pekade mot horisonten.

”¡Ya vienen!”

”Se oli totta!”

”Soldater! Var redo!” vrålade en kanadensisk version av general Adams. Ett hundratal fjälljägare, som Gray inte lagt märke till innan, osäkrade sina vapen.

Han kunde tydligt se metallglansen i de cigarrformade farkosterna, som slukade kilometrarna som en hund drar i sig nygolvad skinka.

”Vad tror du om framtiden?” Sarah gick fram och ställde sig bredvid honom.

”Jag kan bara säga att den blir annorlunda. På vilket sätt ... det vågar jag inte gissa.”

På ont eller gott eller något helt annat...

De var på väg!!

Torbjörn Lekberg, Konst